

„Strhující.“
The Guardian

„Vzrušující.“
Daily Express

„Skvelé.“
The Telegraph

ROBERT HARRIS

Nový román autora bestsellera **Mnichov**

V2

ROBERT HARRIS

V2

Z angličtiny preložil
PATRIK ROĽKO

sloart

Copyright © Canal K 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Patrik Rolko 2021

ISBN 978-80-556-5008-1

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Sonnymu Mehtovi
1942 – 2019

Poznámka autora

Tento príbeh sa odohráva počas piatich dní na sklonku novembra 1944. Vychádza zo skutočných udalostí. Ostreľovanie Londýna raketami V2 prebehlo presne tak, ako ho opisujem, to isté platí aj o ničivých následkoch. Nemci odpaľovali rakety z lesov v okolí Scheveningenu na holandskom pobreží. Briti odpovedali tajnou operáciou, ktorej významnou súčasťou boli Ženské pomocné letecké zbory (WAAF). Rovnako som pristupoval aj k dejinám raketového programu a práci analytičiek prieskumných leteckých snímok na základni RAF v Medmenhame – oboje som sa snažil zobrazit' čo najvernejšie.

Je to však *román*, a preto všetky postavy, ktoré v ňom vystupujú – okrem Wernhera von Brauna a generála SS Hansa Kammlera –, rovnako ako ich príbehy, sú čisto fiktívne. Pre čitateľov, ktorí by sa o histórii V2 chceli dozvedieť viac, pripájam zoznam zdrojovej literatúry, nájdete ho v poďakovaní na konci knihy.

Robert Harris
júl 2020

V to sobotné ráno na konci novembra 1944 si tri balistické rakety, každá z nich dlhá skoro pätnásť metrov, hovelí v oceľových kolískach v železničnom depe v holandskom prímorskom letovisku Scheveningen ako spokojní pacienti, rozmaznávaní pozorným personálom súkromnej kliniky. Kontrolné prístroje pripojené k ich navádzacím systémom pozorne sledovali technici v neforemných sivých pracovných kombinézach nemeckej armády.

Šiesta zima prebiehajúcej vojny bola, ako každý dobre vie, krutá. Mrazivému chladu, ktorý stúpil z betónovej dlažby, nedokázali vzdorovať ani tie najhrubšie podrážky ťažkých bagančí, prenikal celým telom až do špiku kostí. Jeden z mužov ustúpil od ponku a chvíľu podupával na mieste, aby sa aspoň trochu zahrial. On jediný nemal na sebe uniformu. Tmavomodrý oblek z predvojnových čias s niekoľkými perami zastrčenými v náprsnom vrecku a obnosená kockovaná kravata prezrádzali, že ide o civilistu – na prvý pohľad azda o učiteľa matematiky či mladého odborného asistenta z technickej univerzity. Až keď by ste si všimli olej za jeho obhryzenými nechtami, pochopili by ste, že máte pred sebou inžiniera strojára.

Muž zreteľne počul Severné more vzdialené sotva sto metrov od depa, neutíchajúci hukot vln zaplavujúcich pláž, škrek čajok zápasiacich s vetrom. V hlave sa mu vynárala spomienka za spomienkou – doslova ho zasypávali, až mal nutkanie založiť si chrániče na uši, aby ich zahnal. Lenže s chráničmi na ušiach by budil ešte väčšiu po-

zornosť než doteraz, navyše by si ich musel každých päť minút dávať dolu, pretože sa ho neprestajne niekto na niečo vypytoval – raz na pohonnú jednotku, inokedy zasa na tlak v palivovej nádrži či elektrické vedenie, ktorým sa spúšťal motor v rakete.

Vrátil sa k práci.

Tesne pred pol jedenástou sa veľká oceľová brána na kolieskach na druhom konci depa s hrmotom otvorila. Vojaci, čo ju strážili, okamžite zrazili podpätky. Plukovník Walter Huber, veliteľ delostreleckého pluku, sa vynoril z hustého dažďa a vstúpil do haly. Sprevádzal ho muž v dlhom čiernom koženom kabáte so strieborným odznakom SS na chlopni.

„Graf!“ zvolal plukovník.

Neušímaj si ho, preletelo inštinktívne hlavou Grafovi. Schmatni spájkovačku, skloň sa nad ponk a tvár sa, že máš veľa roboty.

Pred Huberom sa však nedalo uniknúť. Jeho výrazný hlas sa ozýval halou rovnako prenikavo ako na cvičisku. „Tak tu sa zašívate! Niekto by sa s vami veľmi rád zoznámil.“ Maširoval dielňou rovno k nemu, vysoké kožené čizmy mu vŕzgali pri každom kroku. „To je sturmscharführer Biwack z NSFO,“ predstavil mu neznámeho muža. „A toto je doktor Rudi Graf z vojenského výskumného strediska v Peenemünde. Náš styčný dôstojník technickej podpory.“

Biwack zasalutoval zdvihnutou pravoucou, na čo mu Graf odpovedal chabým mávnutím. O týchto chlapoch, politických komisároch nacistickej strany, už čosi počul, ale dosiaľ sa s nimi nestretol zoči-voči. Vynorili sa v armáde len nedávno na priamy príkaz führera, aby pozdvihli bojového ducha v jej radoch. Skutoční fanatici odhodlaní položiť život za splnenie svojej úlohy. Čím horšia bola situácia na bojisku, tým viac sa ich tam nahrnulo.

Esesák si premeral Grafa letným pohľadom. Mal zhruba štyridsať rokov a tváril sa celkom priateľsky. Dokonca sa usmial. „Takže vy ste jeden z tých géniov, vďaka ktorým vyhráme vojnu?“

„O tom pochybujem.“

„Graf vie o rakete všetko, čo sa o nej dá vedieť,“ dodal rýchlo Huber. „Fundovane vám zodpovie každú otázku.“ Potom sa otočil ku Grafovi. „Sturmscharführer Biwack sa pripojí k môjmu štábu. Bezpečnostnú previerku má v poriadku. Môžete mu poskytnúť akékoľvek informácie.“ Pozrel na hodinky. Graf mal dojem, že sa už nevie dočkať, kedy odtiaľto vypadne. Bol to Prus zo starej školy, dôstojník delostrelectva z Veľkej vojny – presne ten typ, ktorý bol po neúspešnom atentáte na Hitlera v hľadáčiku gestapa. Nacistický špión v jeho tesnej blízkosti bolo to posledné, po čom túžil. „Jedna Seidlova čata sa chystá odpáliť ďalšiu raketu už o polhodinu. Čo keby ste mu ju ukázali?“ Povzbudivo kývol hlavou. „Výborne!“ A pobral sa bez ďalších rečí k východu.

Biwack pokrčil plecami a vystrúhal grimasu. *Tito veteráni... Čo už s nimi.* Kývol na pracovný stôl. „Prezradíte mi, na čom tu pracujete?“

„To je transformátor z riadiacej jednotky. Tunajšie chladné počasie im nerobí dobre.“

„A komu áno?“ Biwack si založil ruky v bok a skúmavo sa rozhlíadal po depe. Pohľadom sa pristavil na jednej z rakiet. *Vergeltungswaffe Zwei*, tak znel ich oficiálny názov. Odvetná zbraň číslo dva. V2. „Bože, tá je ale nádherná! Samozrejme, už som o nich počul, ale ešte nikdy som nijakú nevidel na vlastné oči. Veľmi rád by som ju sledoval pri vzlietnutí. Nebude vám to prekážať?“

„Pravdaže nie.“ Graf podišiel k dlhému radu vešiakov pri dverách a vzal si klobúk, šál a nepremokavý plášť.

Dážď šľahal od mora, kropil bočné uličky medzi opustenými hotelmi. Prístavné mólo zhorelo do tla minulý rok. Sčernené železné nosníky sa týčili nad spenenými vlnami ako sťažne lodného vraku. Pláž bola posiatá zátarasami z ostnatého drôtu a tankovými pascami. Na potrhaných turistických plagátoch z predvojnového obdobia, ktoré stále viseli pred budovou železničnej stanice, si dve elegantné ženy v pásikavých plavkách a zvonovitých klobúčikoch hádzali balón. Miestnych obyvateľov vyhнали. V meste sa mohli pohybovať iba vojaci, vojenské nákladiaky a traktory, ktoré používali na presun rakiet.

Cestou Graf oboznámil Biwacka so situáciou. Vysvetlil mu, že rakety V2 k nim dopravujú z továrne v Nemecku po železnici a iba v noci, aby sa vyhli leteckým útokom nepriateľa. V jednej dodávke je dvadsať rakiet, týždenne im doručia dve až tri také dodávky a všetky strely sú určené na bombardovanie Londýna. Rovnaký počet sa odpaľoval aj na Antverpy, ibaže z nemeckého územia. SS viedla svoju vlastnú operáciu v Hellendoorne. Palebné batérie v Haagu museli podľa rozkazu odpáliť rakety do piatich dní po dodaní.

„Prečo taký zhon?“

„Čím dlhšie sú vystavené vlhkosti a chladu, tým častejšie v nich dochádza k poruchám.“

„Majú vysokú poruchovosť?“ Biwack si zapisoval každú Grafovu odpoveď do notesa.

„Áno, to majú. Veľmi vysokú.“

„Z akého dôvodu?“

„Ide o revolučnú technológiu, čo znamená, že ju treba nepretržite vylepšovať. Na prototypy sme do dnešného dňa vykonali už viac ako šesťdesiat tisíc úprav.“ Chcel ešte dodať, že na toľkých zlyhaniach nie je popravde nič pozoruhodné, oveľa väčšou senzáciou bol značný počet rakiet, ktoré sa vôbec vzniesli do vzduchu, ale rozmyslel si to. Nepáčil sa mu Biwackov zápisník. „Smiem sa spýtať, prečo si to všetko zapisujete? Máte za úlohu spísať nejakú správu?“

„Ale kdeže. Len sa chcem uistiť, že všetkému dobre rozumiem. Pracujete na raketách už dlho?“

„Šestnásť rokov.“

„Šestnásť! Páni, ste taký mladý, že sa mi to ani nechce veriť. Koľko máte vlastne rokov?“

„Tridsaťdva.“

„Presne ako profesor von Braun. Pracovali ste spolu vo vojenskom vývojovom stredisku v Kummersdorfe, ak sa nemýlim.“

Graf naňho úkosom pozrel. Takže si preveril nielen jeho, ale aj von Brauna. Znervóznel. „Správne.“

Biwack sa žoviálne zasmial. „Vy chlapci od rakiet, všetci ste takí mladí!“

Opustili zastavanú časť mesta a vstúpili do zalesnenej periferie. Lesy a jazerá sa ťahali okolo celého Scheveningenu. Pred vojnou tu muselo byť nádherne, pomyslel si Graf. Zúrivé trúbenie klaksóna za nimi ich prinútilo stiahnuť sa na kraj cesty. Vzápätí sa popri nich s ohlušujúcim hrmotom prehnal transportér s raketou naloženou na hydraulických podperách – najprv sa pred nimi zjavili stabilizačné krídla, ktorými sa takmer dotýkala kabíny, potom nasledoval dlhý trup a nakoniec špicatý nos skoro tonovej bojovej hlavice, ktorá trčala z návesu. Za transportérom nasledovali maskované cisterny s palivom. Graf si priložil dlane k ústam a kričal Biwackovi do ucha: „To je metylalkohol... toto kvapalný kyslík... a tento vieze peroxid vodíka... Všetko sa sem dopravuje spolu s raketami tými istými vlakovými súpravami. Palivo plníme až na odpaľovacej ploche.“

Keď sa posledné podporné vozidlo stratilo z dohľadu, muži pokračovali v ceste. „Nebojíte sa nepriateľských bombardérov?“ spýtal sa Biwack.

„Samozrejme, že sa ich bojíme. Vo dne v noci. Našťastie nás ešte neobjavili.“ Graf sa zadíval na oblohu. Podľa predpovede armádných meteorológov sa tento víkend presúval ponad severnú Európu studený front. Z ťažkých sivých mračien neprestajne pršalo. V takomto nečase letky RAF nevyletia.

Po niekoľkých metroch došli ku kontrolnému stanovištu. Lesná cesta bola zatarasená závorou, vedľa nej stála malá strážna búdka. Graf pozrel letmo medzi stromy. Mokrým porastom sa k nim blížil psovod s veľkým vlčiakom na remeni. Pes nastražil uši a zadíval sa priamo naňho. Jeden z vojakov v uniforme SS si dal samopal na plece a nastavil dľaň.

Graf chodil k odpaľovacej ploche niekoľkokrát denne, ale strážna hliadka sa k nemu zakaždým správala, akoby ho tam videli prvý raz. Zjavne sa im to z nejakého dôvodu zdalo zábavné. Siahol do vnútorného vrecka, vylovil peňaženku, otvoril ju a vytiahol z nej doklady.

Spolu s nimi mu vyklzla aj malá fotografia, zniesla sa na cestu. Skôr než sa po ňu stihol zohnúť, Biwack ho predbehol a zdvihol fotografiu zo zeme. Pozrel na ňu a usmial sa. „Vaša žena?“

„Nie,“ odsekol Graf. Ani trochu sa mu nepáčilo, že sa jej dotýkajú esesákovy ruky. „Bola to moja priateľka.“

„Bola?“ Biwack okamžite nahodil dokonale nacvičenú súcitnú masku zamestnanca pohrebného ústavu. „Prepáčte.“ Podal fotografiu Grafovi, ten ju opatrne zasunul späť do peňaženky. Biwack zrejme očakával podrobnejšie vysvetlenie, ale Graf mu ho nemienil poskytnúť. Závora sa zdvihla.

Pred nimi sa ťahala rovná cesta, lemovaná po oboch stranách ozdobnými pouličnými lampami a stromami. Kedysi sa tadiaľto radi prechádzali a bicyklovali výletníci, dnes všade viseli maskovacie siete. Aleja a okolie vyzerali na prvý pohľad opustené, ale čím viac sa vzdávali od kontrolného stanovišťa, tým viac sa pred nimi odhalovali vyšliapané cestičky a vyjazdené koľaje vedúce k najdôležitejšej časti pluku schovanej medzi stromami – ku skladovacím stanom, kontrolným pracoviskám, k transportným vozidlám a desiatke rakiet prikrýtych nepremokavou plachtovinou. Vlhkým vzduchom sa niesli vibrujúce zvuky generátorov a motorov. Biwack sa prestal vypytovať a dychtivo zrýchlil krok. Po niekoľkých metroch sa svah na ľavej strane cesty prudko zvažoval. Pomedzi stromy bolo vidieť cínovosivú hladinu jazera, uprostred neho malý ostrovček a na brehu prístrešok na člny zdobený ornamentmi. Keď došli k zákrute, Graf zdvihol výstražne ruku. Obaja muži zastali.

Dvesto metrov pred nimi, priamo uprostred aleje, stála odpaľovacia plošina a na nej sa týčila raketa. Vďaka dokonalému zeleno-hnedému maskovaciemu náteru ju bolo sotva vidieť. Niekoľko metrov od nej stál oceľový stožiar, ku ktorému bola pripojená elektrickým káblom. Pri rakete nebolo ani nohy. Z výpustu nad nádržou s kvapalným kyslíkom vychádzal tenký prúd pary, v hmlistom ráne sa zrážala ako dych. Akoby pred nimi fučalo obrovské majestátne divé zviera.

Biwack inštinktívne stíšil hlas. „Nemôžeme ísť bližšie?“ spýtal sa.

„To by nebolo bezpečné. Vidíte?“ Graf ukázal smerom k rakete. „Podporné vozidlá sa stiahli. To znamená, že obsluha odpaľovacej plošiny sa už schovala v zákopoch.“ Z vrecka pláštá vytiahol chrániče na uši a podal ich Biwackovi. „Mali by ste si ich založiť.“

„A čo vy?“

„Ja to bez nich zvládnem.“

„Tak potom aj ja,“ odmietol chrániče Biwack.

Spustila sa výstražná siréna. Akýsi vyplašený vták sa vytackal z podrastu a nemotorne vzlietol. Dozaista jeden z posledných mohykánov, pomyslel si Graf, keď si vybavil, ako si vojaci ich lovom vylepšujú denný prídel proviantu. Jeho chraplavý panický škrek sprevádzaný hlučným trepotom krídel sa niesol nad cestou ako ozvena sirény.

„Prázdna váži štyri tony, s palivom dvanásť a pol,“ poznamenal Graf. „Pri zážihu sa palivo privádza samospádom do motora. To dáva ťah osem ton, čo je stále menej než váha celej rakety.“

Z ampliónu sa ozvalo odpočítavanie: „Desať... deväť... osem...“

Spod rakety sa začali valiť iskry poletujúce ako svätotojárske mušky v tme. Zrazu všetky splynuli do prudkého jasnooranžového plameňa. Lístie, popadané konáre, sutina, zemina, to všetko sa vznieslo do vzduchu a chaoticky poletovalo nad čistinou. Graf sa natočil k Biwackovi a zakričal naňho: „Teraz sa spustilo turbočerpadlo, ťah motora stúpa na dvadsaťpäť...“

„... tri... dva... jeden!“

Posledné slová zanikli v ohlušujúcom praskavom hukote. Graf si pritisol dlane na uši. Spojovací kábel odpadol od rakety. Zmes alkoholu a kvapalného kyslíka, vháňaná turbočerpadlom do spaľovacej komory, kde sa z nej každých sedem sekúnd spálila rovná tona, produkovala ten najohlušujúcejší zvuk na zemi stvorený ľudskou rukou. Aspoň to tvrdili v Peenemünde. Cítil, ako mu celé telo vibruje. Do tváre mu šľahal horúci vzduch. Stromy navôkol sa leskli v žiare oslnujúceho plameňa.

Raketa V2 na zlomok sekundy zotrvala na plošine ako šprintér na štartovacom bloku tesne po výstrele z pištole, potom prudko

vystrelila k nebu, poháňaná mocným pätnástmetrovým plameňom. Lesom sa valilo dunivé hrmenie. Graf nespúšťal oči z oblohy, sledoval let rakety a v duchu počítal čas. Modlil sa, aby nevybuchla. Jedna sekunda... dve sekundy... tri sekundy... Presne štvrtú sekundu letu časový spínač aktivoval jednu z riadiacich jednotiek a raketa, vtedy už vo výške dvetisíc metrov nad zemou, sa začala nakláňať do štyridsaťsedemstupňového uhla. Pri tomto nevyhnutnom manévri zakaždým pociťoval isté sklamanie. V jeho predstavách letela stále kolmo až ku hviezdám. Ešte posledný pohľad na jej červený chvost, skôr než sa stratí v nízkych oblakoch a zamieri na Londýn.

Zložil si dlane z uší. V lese opäť zavládlo ticho. Raketu pripomínal už iba vzdialený bzukot, krátko nato stíchol. Bolo počuť len spev drobných operencov a dážď klopkajúci na listoch stromov. Zo zákopov začali vyliezať vojaci, mierili k odpaľovacej plošine. Dvaja muži mali na sebe ťažké azbestové skafandre, pohybovali sa v nich stuhnuto ako hĺbkoví potápači.

Biwack zvoľna odlepil dlane od uší. Líca mal červené ako rak, oči sa mu neprirodzene leskli. V to ráno politický komisár NSFO prvý raz v živote načisto stratil reč.

Po šesťdesiatich piatich sekundách letu, vo výške tridsaťsedem kilometrov nad zemou pri rýchlosti štyritisíc kilometrov za hodinu akcelerometer prerušil prívod paliva do motora a zároveň odistil výbušnú hlavicu. Od tohto okamihu bola raketa bez pohonu, stala sa balistickou strelou, ktorá v lete opisovala rovnakú parabolickú krivku ako balvan vystrelený katapultom. Jej rýchlosť ďalej stúpala. Kurz mala nastavený na dvestošesťdesiat stupňov juhozápadne až západne. Jej cieľom bola stanica Charing Cross, pomyselný stred Londýna, čokoľvek v okruhu ôsmich kilometrov sa považovalo za úspešný zásah.

Zhruba v tej istej chvíli v byte na Warwick Court, tichej uličke neďaleko Chancery Lane v Holborne, vzdialenej len asi pol druha kilometra od stanice Charing Cross, vyšla dvadsaťštyriročná Kay Caton-Walshová – jej krstné meno bolo v skutočnosti Angelica, ale všetci jej hovorili Kay podľa Caton – z kúpeľne. Okolo tela mala omotanú malú ružovú osušku, ktorú si priniesla z vidieka, a v ruke držala toaletnú taštičku s mydlom, so zubnou kefkou, zubnou pastou a s flakónom svojho obľúbeného parfumu L'Heure Bleue od Guerlaina, ktorý si v hojnej miere nanášala za uši a na vnútornú stranu zápästí.

Vychutnávala príjemný pocit, aký v nej vyvolával koberec pod bosými nohami, už sa ani nepamätala, kedy si tento malý prepych dožičila naposledy. Prešla krátkou chodbou a vošla do spálne. Z postele ju prižmúrenými očami sledoval fúzatý muž so zapálenou cigaretou v ruke. Vložila zbalené toaletné potreby do kufríka a zhodila zo seba osušku.

„Bože, to je nádhera!“ Muž sa usmial, zľahka sa nadvihol, posunul nabok a odhrnul paplón. „Poď ku mne.“

Skoro podľahla pokušeniu, ale včas si uvedomila, aká drsná býva v tejto chvíli jeho neoholená tvár a ako z nej ráno vždy cítiť tabak a vypáchnutý alkohol. Navyše sex predstavoval pre ňu pôžitok, na ktorý sa vopred tešila a náležite sa naň pripravovala – vnímala ho ako niečo, čo neuspokojuje len telo, ale rovnako aj myseľ. Majú pred sebou celé popoludnie, večer a celú noc, a možno – keďže sa zrejme dlho nevidia – aj zajtrajšie dopoludnie. Opätovala mu úsmev a zľahka pokrútila hlavou. „Musím skočiť po mlieko,“ odvetila, a zatiaľ čo sa sklamaný zvalil späť na vankúš, sklonila sa a zdvihla z koberca nohavičky – novučičké nohavičky broskyňovej farby, ktoré si kúpila zvlášť na túto príležitosť v očakávaní toho, čomu Angličania príznačne hovoria „špinavý víkend“. Nechájala prečo. Sme my ale čudný národ, pomyslela si. Pozrela von oknom. V uličke Warwick Court, na polceste medzi budovami advokátskych komôr Lincoln's Inn a Gray's Inn, sídlili prevažne právnické kancelárie. Bývať v tejto časti mesta jej pripadalo čudné. V sobotu dopoludnia tu panoval pokoj. Dážď, ktorý medzičasom ustal, vystriedalo slabé zimné slnko. Z neďalekej Chancery Lane k nej doliehal pouličný ruch. Spomenula si na malý obchod na rohu oproti. Zájde tam po mlieko. Začala sa obliekať.

Stošesťdesiat kilometrov východne raketa V2 dosiahla vrchol svojej letovej dráhy vo výške deväťdesiatštyri kilometrov nad morom – na samej hranici zemskej atmosféry – a hnala sa rýchlosťou päťtisícšesťstotridsať kilometrov za hodinu pod hviezdnatou klenbou až do okamihu, kým sa opäť neprihlásila gravitácia. Nos sa jej pomaly naklonil a začala padať smerom do Severného mora. Dvojica gyroskopov umiestnená na plošine hneď za bojovou hlavicou aj napriek silnému bočnému nárazovému vetru a turbulenciám, čo sprevádzali návrat rakety zo stratosféry, zaznamenala akúkoľvek odchýlku od nastaveného kurzu či trajektórie a odstránila ju pomocou elektrických signálov, ktoré vyslala štyrom smerovým kormidlám na chvoste. Presne v okamihu, keď si Kay navliekala druhú pančuchu, raketa

penikla ponad pobrežie necelých päť kilometrov severne od mesta Southend-on-Sea na anglické územie a vo chvíli, keď si obliekala šaty, prefičala ponad Basildon a Dagenham. Presne o 11.12, štyri minúty a päťdesiatjeden sekúnd po štarte, rútiac sa vzduchom takmer trojnásobnou rýchlosťou zvuku, príliš rýchlo, aby si ju niekto na zemi včas všimol, dopadla rovno na Warwick Court.

Objekt pohybujúci sa nadzvukovou rýchlosťou tlačí pred sebou mohutnú vzduchovú vlnu. Nepatrný zlomok sekundy predtým, ako sa špička kužeľovitého nosa dotkla strechy viktoriánskeho nájomného domu a štvortonová strela preletela piatimi podlažiami, zaznamenala Kay vo vzduchu akúsi náhlu nepochopiteľnú zmenu tlaku, predtuchu blížiaceho sa nebezpečenstva. Potom sa dve kovové kontaktné časti rozbušky uložené v ochrannej kremíkovej kapsli spojili silou nárazu, čím vznikol uzavretý elektrický obvod, ktorý aktivoval tonu vysoko výbušného amatolu. Spáľňu akoby razom pohltila tma. Počula výbuch, škripanie kovu a rachot padajúcich stien, ktoré pri zostupe z jedného podlažia na druhé strhával trup spolu s úlomkami kužeľovitej hlavice, zatiaľ čo okolo nej padali kusy sadrového stropu. Vzápätí akustický treskot vystriedal ohlušujúci pisklavý zvuk padajúcej rakety.

Tlaková vlna ju odhodila na stenu. Dopadla na zem a zostala ležať na boku. Bola viac-menej pri vedomí, chvíľu síce nemohla lapiť dych, ale napočudovanie vôbec nepanikárila. Vedela presne, čo ich zasiahlo. Tak toto je ona, pomyslela si. Ak v suteréne narušila základy, hrozí, že celý dom sa onedlho zrúti. Miestnosť zatemnil zvířený prach. Po chvíli pocítila na tvári vánok, čosi ponorené v šere vedľa nej vydávalo trepotavý zvuk. Načiahla ruku a hmatala vôkol seba. Koberec bol posiaty črepinami skla, rýchlo stiahla ruku späť. V rozmlátenom okne povievali závesy. Odkiaľsi z ulice sa ozýval ženský krik. Každú chvíľu sa kdesi zrútila časť muriva. Do nosa jej udrel pach plynu.

„Mike?“ Žiadna odpoveď. Skúsila to znova, tentoraz hlasnejšie. „Mike?“

S námahou sa posadila. V miestnosti vládlo zvláštne prítmie. Zrnká tehlového a sadrového prachu sa vznášali v sivastom lúči svetla do-